

„Mami, proč vám říká matko?“ nedalo to Kazi, když se nezdálo, že by jim to vysvětlila sama.

„Proč asi? Protože jsem se jeho a Bojana ujala, když jim zemřeli rodiče, a ta, která si je po smrti rodičů vzala, zmizela,“ odpověděla rázně Agasta.

Kazi si vyměnila pohled s Runou. Jejich matka o své minulosti nikdy nemluvila.

„Ta, která zmizela,“ zašeptal Radan. „Albsuinda úplně zaplnila srdce mého otce... Věděla jste to?“

Tentokrát se Agasta pohnula. Sestry fascinovaně sledovaly, jak se stařena pomalu zvedá a obrací obličej směrem k neprůhlednému plátnu. „Ty víš...“, hlesla, „že... tvůj otec...?“

„Ano.“

„Hm. Ale Albsuinda nikdy nic neměla s tvým otcem Brankem. Svého manžela nikdy nepodvedla,“ ujistila ho, jako kdyby cítila potřebu ho obhájit.

„Já vím. Proto byl otec smutný. Řekl mi, že nikdy nepoznal silnější a smutnější ženu a že by za ni býval i dýchal.“

Agastě se třáslu ruce. Znělo to jako hlas ze záhrobí. Němě hleděla na Radana, který vypadal jako Brankova věrná kopie.

„Mami, prosím vás, povězte nám o tom,“ vydechla nadšeně Kazi. „Zní to velmi romanticky.“

„Život není romantický!“ okřikla ji matka. „Navíc to není můj příběh.“

„To přece nevdá! Tu Albsuindu jste přece znala, ne?“ přidala se i Runa. „Kdo to byl? Asi to není slovanské, avarské, ba ani franské jméno.“

Agasta vzdychla. „Je to langobardské, nebo možná franské jméno, ani nevím. Příběh, který byste chtěly slyšet, je neúprosný a těžký a začíná hluboko v minulosti. Je to jeden z těch příběhů, na které ti, kteří přežijí, nezapomenou, ale nakonec se i tak ztratí v tlamě času. Je to příběh Albsuindy, dcery langobardského krále Alboina, a franské princezny Chlodsindy, nikoliv můj. Agasta nebyla důležitá. Agasta žila stranou. Ale když nastal její čas, hasila její chyby.“ S povzdechem vstala, zapálila třtinovou louč a pak odstranila i stěnu. Muži leželi na břiše a v očích se jim odráželo zvláštní světlo. Dcery zase seděly vzpřímeně na lůžkách na opačné straně malého domu, nehodného katun, královny manželky.

„Tak dobře,“ hlesla Agasta a ztěžka dosedla na zubří kožešinu. „Povím vám příběh o zapomenuté mladé princezně Albsuindě, která se narodila v srdci Langobardie v Panonii dřív, než se její národ odstěhoval do Itálie a svou zemi přenechal spřáteleným Avarům.“

Kazi a Runa zatajily dech.

„Příběh začíná legendárním vpádem langobardského krále Alboina do Itálie, kde obsadil silné Friulsko a do jeho čela dosadil vévodu Gisulfa II. Zmocňoval se jednoho byzantského území za druhým. Spolu s Avary se snažil udržet dlouhé a chamtivé prsty byzantské politiky daleko od Panonie. Úspěšně. Vojsko se valilo a nikdo ho nedokázal zastavit. Langobardům pomáhala spousta germánských kmenů, včetně dvaceti tisíc Sasů s rodinami, což nasvědčuje, že v tom měla prsty i Francie. Koneckonců, Alboinovou první ženou byla franská princezna Chlodsinda, matka malé Albsuindy. Alboinovi se dařilo – až do chvíle, kdy podcenil svou druhou manželku, gepidskou princeznu Rosamund. Týral ji a zacházel s ní strašně, až ho nakonec za vraždu svého otce, gepidského krále Hunimunda, za vyhlazení Gepidů a za všechna příkoří, která musela snášet v uplynulých pěti letech, jednou v noci – s pomocí *spatharia* Helmicha – zavraždila. Potom se za Helmicha provdala a udělala z něj krále Langobardie. Přirozeně se ocitli v opozici proti Avarům i langobardské šlechtě a jejich spojencem se stala Byzanc. Proto museli i s malou Albsuindou uprchnout z Verony do byzantské Raveny, vzdálené zhruba tři dny cesty jihovýchodně, směrem k Jaderskému moři. Osud je však dostihl a oba si našla smrt. Říká se, že Rosamund otráвила Helmicha, on její pokus odhalil, a ačkoliv už měl jed v sobě, dokázal jí ještě vnutit to samé otrávené víno, takže umřeli oba najednou. Ale možná je zavraždili langobardští velmožové. Pravdu se už nikdy nedozvíme. Malá Albsuinda osiřela, pro byzantského císaře však představovala způsob, pomocí kterého konečně jednou ovládne celou Itálii. Proto ravenanský exarcha posadil Albsuindu na loď a vyslal ji do Konstantinopole, kde se deset let připravovala na roli langobardské vládkyně, které císař jednoho dne přidělí manžela, přátelsky nakloněného Byzanci... Jenomže... cesty Pána jsou nevyzpytatelné.“

Agastiny dcery napětím ani nedýchaly. Ogur a Radan pro změnu využili toho, že oči staré ženy zakalily hlubiny času, a nespouštěli zrak z krásné avarské princezny Kazi, za kterou by oba byli ochotní položit životy, protože ona jim je dala a ani si to neuvědomovala.